ÎNRUDIRE

— “Kin”—

de Bruce McAllister

Pentru Harry Harrison, maestru

Extraterestrul şi băiatul, care avea doisprezece ani, stăteau în acea după-amiază în camera fără ferestre de deasupra oraşului. Băiatul vorbea, iar extraterestrul asculta.

Băiatul era unul normal – în trăsăturile sale avea gene de pe trei continente, hainele îi erau croite aşa cum erau cele ale tuturor băieţilor din vastul ansamblu de locuinţe numit LAX. Extraterestrul era altceva, o privelişte îngrozitoare; şi, cu toate că băiatul ştia că nu e politicos, nu se uita în sus la el când îi vorbea.

Voia ca extraterestrul să ucidă pe cineva, spunea. Atâta tot.

În timp ce băiatul vorbea, extraterestrul stătea drept şi neclintit pe singurul obiect de mobilier care îl putea susţine. Cu privirea pierdută, băiatul stătea aşezat pe scaun, cel de lângă terminalul unde îşi făcea în fiecare zi temele. Faptul că extraterestrul stătea pe patul său îl nelinişte, chiar dacă înţelegea de ce. Faptul că genunchiul ciudat al creaturii era atât de aproape de al lui în încăperea mică îl nelinişte şi se bucură atunci când creatura, de parcă şi-ar fi dat şi ea seama, îşi retrase piciorul.

Nu trebuia să se uite în sus ca să vadă trăsăturile antalouzului. Acea singură privire din pragul uşii fusese de-ajuns şi iar se gândi dacă va vrea sau nu. Nu că i-ar fi fost frică, îşi spuse băiatul. Nu era decât ideea că un asemenea lucru ar putea sta în pragul unei uşi construite pentru fiinţele umane, într-un ansamblu uman de locuinţe, unde au murit şi s-au născut atâtea generaţii şi probabil vor continua să o facă la nesfârşit. Nu părea posibil, se întrebă cum i se părea antalouzului.

Închizând ochii, băiatul văzu pielea neagră sintetică pe care extraterestrul o purta ca protecţie împotriva atmosferelor extraterestre. Sub acel costum şerpuiau şi se înfăşurau funii de muşchi şi tendoane, care tresăreau chiar şi atunci când extraterestrul stătea nemişcat. Gâtul lung nu se întinsese în pragul uşii, dar el ştia ce putea face. Când se comprima – şi putea face asta instantaneu –, capul îi aluneca pe spate în mod reflex şi deschidea maxilarele.

Nici ghearele lungi – despre care băiatul ştia că stăteau în teci, chiar şi pe coate şi pe degetele de la picioare – nu fuseseră scoase. Dar şi le imagină scoase şi ascunse succesiv în timp ce îi

explica ce voia, cu privirea în podea.

Când extraterestrul vorbi în sfârşit, vocea era inumană – filtrată de reţeaua de traducere care îi acoperea jumătate de faţă. Revăzu faţa: craniul înspăimântător, ochii imenşi care puteau vedea atâtea feluri de lumină şi care puteau pătrunde în aproape orice fel de întuneric. Tăieturile adânci – branhiile auxiliare – dinăuntrul globului respirator. Tuburile picurânde de sub ele, gata să-şi arunce jeturile cu acid.

— Cine... doreşti să moară? Întrebă vocea şi băiatul aproape că-şi ridică privirea.

Era doar o voce – mecanică, perfidă, ezitantă –, îşi reaminti el. Singură nu putea să omoare.

— Un bărbat pe nume James Ortega-Mambay, răspunse băiatul.

— De ce?

Cuvintele şuierau prin aerul stătut din apartament.

— O s-o omoare pe sora mea.

— De unde ştii asta?

— Ştiu, pur şi simplu.

Extraterestrul nu mai zise nimic şi băiatul auzi sunetul lung, şoptit, făcut de plămânii acestuia.

— De ce, spuse el în cele din urmă, crezi că... aş fi de acord?

Băiatul nu se grăbi să răspundă.

— Pentru că eşti un ucigaş.

Extraterestrul rămase iarăşi tăcut.

— Aşadar toţi antalouzii, scrâşni vocea, sunt ucigaşi profesionişti?

— A, nu, spuse băiatul, privind în sus şi încercând să nu-şi ferească privirea. Vreau să spun că...

— Atunci... cum... m-ai ales pe mine?

Băiatul se dusese la creatură la marele izvor de pe Dealurile din Monica – un punct de reper pe care orice vizitator venit pe Pământ ar trebui să-l vadă, chiar şi numai pentru faptul că figura pe itinerariile aprobate – şi îi înmânase un mesaj scris într-o antalouană primitivă. „Ştiu ce eşti şi ce faci”, scria în mesaj. „Am nevoie de serviciile tale. Mobil LAX 873-2345-2657 mâine dimineaţă la 11. Numele meu este Kim.”

— Antalouzii sunt bine-cunoscuţi pentru priceperea lor, domnule, spuse respectuos băiatul. Am citit despre campania de

pe Noh şi despre ce s-a întâmplat pe Hoggun II când oamenii voştri au fost trădaţi şi despre ce a fost în stare să facă una dintre companiile voastre de mercenari împotriva Gar-Bettilor. Băiatul se opri. A trebuit să scriu nouăzeci şi opt de mesaje, domnule, până să vă găsesc. Sunteţi singurul care a răspuns...

Capul hidos se înclină, în timp ce braţele lungi rămaseră perfect nemişcate şi băiatul îşi dădu seama că nu-şi poate lua privirea de pe ele.

— Văd, spuse extraterestrul.

Era doar o traducere idiomatică. „A vedea” nu era acelaşi lucru cu „a înţelege”. Tânărul uman reuşise ceea ce serviciile de informaţii militare şi civile din cinci lumi nu fuseseră în stare – să îl identifice ca fiind un profesionist – şi asta îl făcu pe extraterestru să mediteze: De ce a răspuns la mesaj? De ce l-a luat în serios? La urma urmei, fusese adus de un copil. Să fi fost din cauză că simţise pericolul şi pur şi simplu şi-a urmat reflexul profesional sau altceva? Cumva, băiatul ştiuse că va răspunde. Cum ştiuse?

— Cât... spuse extraterestrul, curios, poţi plăti?

— Am două sute de dolari, domnule.

— Cum... ai făcut rost de ei?

— Am vândut nişte lucruri, spuse băiatul repede. Camerele de aici erau goale. În mod evident, băiatul nu avusese ce să vândă. Furase banii, extraterestrul era sigur de asta.

— Pot să fac rost de mai mulţi. Pot să... Extraterestrul scoase un sunet, fără ca acesta să fie tradus. Băiatul tresări.

Extraterestrul se gândi la cei 200 000 interi pentru asasinatul din răzbunare de pe a treia lună a lui Hoggun, cei o sută de kilodolari pentru contractul de trădare de pe asteroidul numit Wolfe, plus acţiunile minerale, farmaceutice şi nava cu închidere ermetică – valorând de două ori mai mult – primit la sfârşit, pentru trei crime în lumea afacerilor pe Alama Poy. Ce puteai cumpăra cu două sute de *dolari*? Puteai măcar cumpăra un bilet de tren urban?

— Nu ajunge, spuse extraterestrul. Bineînţeles, adăugă el şi un braţ îi zvâcni, apoi redeveni neclintit, se poate să te fi gândit să înregistrezi... discuţia noastră... şi ai putea ameninţa că trimiţi înregistrarea... autorităţilor pământene... dacă nu fac ceea ce-mi ceri...

Pupilele băiatului se dilatară – ca acelea ale funcţionarului

din provincia umană de pe Diedor, cel pe care îl suprimase acolo pentru Infra Gri.

— A, nu... se bâlbâi băiatul. Nu aş face asta... I se înroşise faţa, observă extraterestrul. Nici măcar nu m-am gândit la aşa ceva.

— Poate... ar fi trebuit să te gândeşti, spuse extraterestrul. Braţul îi zvâcni iar şi băiatul văzu că era mai mic decât celelalte, strâmb, dar puternic.

Băiatul încuviinţă. Da, ar fi trebuit să se gândească la asta.

— De ce... întrebă atunci extraterestrul, doreşte un bărbat pe nume James Ortega-Mambay... să o omoare pe sora ta?

După ce băiatul termină de explicat, extraterestrul îl ţintui iar cu privirea şi băiatul se simţi stingherit. Apoi creatura se ridică, articulaţiile îi pocniră şi pufniră, picioarele se încordară ca să ridice capul şi bustul greu, braţele lungi se răsuciră ca şi cum ar fi fost independente.

Băiatul se ridică şi făcu un pas înapoi.

— Două sute... nu ajung pentru a ucide, spuse extraterestrul şi plecă din clădire, pe aceeaşi cărare subterană pe care băiatul i-o indicase.

Când bărbatul pe nume Ortega-Mambay ieşi din liftul rapid pe acoperişul clădirii federale, soarele apunea şi era sfârşitul unei alte zile lungi, dar productive, la BuPopCon. Sub ultimele raze ale soarelui, helipadul strălucea ca un mic iaz perfect – nu ca haosul Oceanului Pacific din depărtare – şi nici măcar umiditatea nu putea strica această scenă. Era, da, genul de vreme în care să-ţi scoţi haina; dar exista un singur loc unde puteai să-ţi scoţi haina cu un minim de demnitate şi acesta era, desigur, în intimitatea propriului FabCămin-de-lângă-Mare. Pentru a fi în opoziţie, purta noul său sacou „voal” triplu-ţesut, cu modelul numit „Licărire de vară” – prezentabil, inodor, rezistent la apă şi răcoros. Nu-l va scoate decât atunci când va dori.

Era, ca întotdeauna, ultimul care părăsea Biroul şi, ca întotdeauna, se simţea mândru. Nu exista nimic mai plăcut decât faptul că era ultimul – decât ridicarea de pe helipadul pustiu, când palele rotorului cântau deasupra lui şi soarele apunea în timp ce el îşi croia drum în singurătatea meritată, departe de oraş, deasupra oraşului, către un alt helipad mai mic

şi către FabCăminul lui de lângă Oxnard. A muncit din greu pentru o asemenea plăcere, îşi reaminti el.

Elicopterul lui strălucea în ultimele raze de soare – parte din scena perfectă – şi nu se grăbi să meargă spre el. Merita să fie redat într-un tablou, cu pensula sau în format digital, sau într-un poem multimedia. Poate că weekendul ăsta va face ceva să îl imortalizeze, după vizita pentru sesiunea de intimitate a celorlalţi membri ai triadei sale.

Când ajunse pe partea pilotului, la uşiţa de acolo, o umbră se desprinse din umbra mai mare proiectată de navă şi el aproape ţipă.

Silueta era înaltă şi iniţial crezu că este un costum, o farsă jucată de un coleg, nimic grav.

Dar când silueta păşi în lumina pală, el înţelese ce era şi aproape că ţipă iar. Văzuse asemenea creaturi în buletinele de ştiri, desigur, şi chiar şi de la distanţă în terminalul pentru navete sau lângă obiectivele turistice majore din oraş, niciodată aşa. Atât de aproape.

În clipa în care vorbi, vocea era joasă şi mecanică – opera unei reţele Ipoor.

— Tu eşti, spuse extraterestrul, James Ortega-Mambay... Administratorul Districtului Şapte... BuPopCon?

Ortega-Mambay se gândi să nege, dar nu o făcu. Cunoştea reputaţia antalouzilor la fel de bine ca oricine altcineva. Cunoştea scopurile în care îi folosea propria sa rasă, fără a le menţiona pe celelalte patru pe care omenirea le întâlnise printre stele. Antalouzii nu erau creaturi pe care să le minţi uşor.

— Da... Eu sunt. Ortega-Mambay.

— Numele meu, spuse antalouzul, nu contează, Ortega-Mambay. Ştii ce sunt... Contează... că ai decretat... ilegală sarcina Lindei Tuckey-Yatsen... Ai ordonat ca sora nenăscută... a băiatului Kim Tuckey-Yatsen... să fie avortată. Este adevărat?

Extraterestrul aşteptă.

— Posibil, se bâlbâi bărbatul. Bineînţeles că nu ţin minte toate cazurile noastre. Nu le procesăm după numele de familie...

Se opri, înţelegând absurditatea situaţiei. Era scandalos.

— Chiar nu văd de ce te preocupă asta, începu el. Suntem într-un oraş terestru, într-unul suprapopulat – suntem o naţiune suprapopulată, pe o planetă suprapopulată care nu îşi poate permite să plătească pentru a-şi trimite povara spre o altă lume.

Ne confruntăm cu o problemă şi suntem destul de fericiţi să o rezolvăm singuri. Nimic din toate astea nu te pot privi pe tine, Vizitatorule. Ai o poziţie în delegaţia din acest oraş?

— Nu, răspunse reţeaua şi chiar... mă priveşte dacă... fiica nenăscută a familiei Tuckey-Yatsen moare.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Trebuie să trăiască, Ortega-Mambay... Fratele ei îşi doreşte o soră... Locuieşte şi învaţă... în trei cămăruţe, când părinţii lui lucrează... undeva în oraş... Pentru el... copila pe care o poartă mama lui... este deja născută. O iubeşte foarte mult... aşa cum obişnuieşte rasa voastră, Ortega-Mambay.

Aşa ceva nu putea fi real, îşi spuse Ortega-Mambay în sinea lui. Era o nebunie şi simţea crescând în el o furie pe care nu o mai simţise de la prima slujbă în cadrul guvernului.

— Cum îndrăzneşti! Se auzi pe sine însuşi. Te afli pe planeta unei alte rase şi îmi comanzi mie, un funcţionar federal, să mă supun nu numai dorinţelor unui copil, dar şi alor tale – tu, un Vizitator, unul fără statut oficial în propriul tău neam...

— Copila, îl întrerupse extraterestrul, nu va muri. Dacă moare, voi face... ceea ce am fost... angajat să fac.

Extraterestrul păşi apoi spre elicopter, pe partea bărbatului, atât de aproape încât aproape se atingeau. Bărbatul nu se feri. Nu se va lăsa intimidat. Nu se va lăsa.

Extraterestrul ridică două dintre cele patru braţe ale sale şi bărbatul auzi un clic, apoi un pocnet şi încă unul şi simţi ceva în gât în timp ce privea cum ghearele mai lungi şi mai drepte decât orice visase vreodată se iveau una câte una prin pielea neagră, sintetică, a creaturii.

Apoi, folosindu-şi ghearele, creatura scoase uşa elicopterului.

Uşa din aliaj era prinsă în balamale; într-o clipă fu străpunsă de ghearele care erau, văzu acum Ortega-Mambay, mult mai puternice decât oricare alte unghii, oase sau tegumente ale faunei terestre. Se întrebă ameţit ce putea să mănânce acea creatură, de erau atât de puternice.

— Urcă în vehiculul tău, Ortega-Mambay, spuse extraterestrul. Du-te acasă. Dormi şi gândeşte-te... la ceea ce trebuie să faci... pentru a ţine sora în viaţă.

Ortega-Mambay abia îşi putea mişca picioarele. Încerca să se urce în elicopter, dar nu reuşea şi pentru o clipă groaznică se

gândi că extraterestrul ar putea încerca să îl ajute să urce. Dar reuşi, în sfârşit şi bătu cu mâinile în tabloul de bord, încercând să facă ceea ce i se ceruse: să se gândească.

Extraterestrul nu stătea aşezat pe pat, ci rămăsese în pragul uşii. De data aceasta, băiatul nu mai avea nicio problemă să îl privească.

— Ştii mai multe despre noi, spuse brusc extraterestrul, cu voce aspră, decât m-ai lăsat să înţeleg... nu-i aşa?

Băiatul nu răspunse. Ochii creaturii – imenşi, ca de pisică – priveau în ai lui.

— Răspunde-mi, zise extraterestrul.

Când băiatul vorbi, în sfârşit, spuse doar:

— Ai făcut-o? Extraterestrul îl ignoră.

— L-ai omorât? Spuse băiatul.

— Răspunde-mi, repetă extraterestrul, perfect nemişcat.

— Da... spuse băiatul, întorcându-şi în cele din urmă privirea.

— Cum? întrebă extraterestrul.

Băiatul nu răspunse. După modul cum stătea pe scaun, arăta învins, văzu extraterestrul.

— Răspunde-mi... sau voi... distruge camera asta. Pentru o clipă, băiatul nu făcu nimic, apoi se ridică şi se duse încet spre terminalul unde învăţa în fiecare zi.

— Am studiat mult steaua ta, spuse băiatul. Vocea îi era acum lipsită de energie.

— Este mai mult de-atât, spuse extraterestrul.

— Da. Am studiat istoria antalouană.

Băiatul se opri şi extraterestrul simţi cum îşi mai recapătă întrucâtva energia.

— Adică, la şcoală.

Vocea i se mai înviorase puţin.

Băiatul atinse o dată tastatura, apoi de două ori şi ecranul prinse viaţă. Extraterestrul văzu o hartă cu emisfera nordică de pe Antalou, rutele comerciale din străvechiul Al Şaptelea Imperiu, continentul fragmentat şi mările nefaste, care îi aduseseră sfârşitul.

— Mai mult de-atât... cred, spuse extraterestrul.

— Da, spuse băiatul. Anul trecut am făcut un raport – pentru mine, nu pentru şcoală – despre urmele fosile de pe

Antalou. Au existat o mulţime de animale care voiau aceeaşi mâncare ca şi voi – ca şi rasa voastră. Pe Antalou, vreau să zic.

Aşa e, gândi extraterestrul.

— Am dat şi peste alte lucruri, continuă băiatul şi extraterestrul simţi iar că îi dispare energia, simţi în vocea băiatului un sentiment reţinut, pe care rasa sa îl numea „disperare”.

Băiatul credea că bărbatul pe nume Ortega-Mambay îi va ucide totuşi sora şi asta îl făcea să fie „disperat”.

Băiatul lovi din nou tastatura. Apăru o nouă diagramă. Părea cunoscută, deşi extraterestrul nu mai văzuse de mult timp una ca asta – atât de curată, de detaliată, de împodobită.

Reprezenta grupul antalouan şi cu toate că extraterestrul nu le putea citi, ştia ce descriau etichetele: „îndatoririle de rudenie” şi „încărcăturile motivaţionale”, „parametrii apărare-nevoie” şi „consecinţele datorie-pierdere” pentru o persoană şi în cadrul unui grup. Exista şi o inserţie care arăta - într-o prezentare animată tridimensională – modelul de supravieţuire despre care exo-psihologii umani credeau că ar putea explica întregul comportament antalouan.

Băiatul atinse tastatura şi apăru o listă iconografică a „moştenirilor totemice” şi a „succesiunilor de rudenie” de la străvechile situri funerare de lângă Toloa şi Mantok.

— Ai crezut că ştii, spuse extraterestrul, ce simte un antalouz.

Privirea băiatului rămase ţintuită în podea.

— Da.

Pentru o clipă, extraterestrul nu spuse nimic, dar apoi vorbi:

— Nu te-ai înşelat... Tuckey-Yatsen.

Băiatul privi în sus, fără să înţeleagă.

— Sora ta va trăi, spuse antalouzul.

Băiatul clipi, dar nu credea.

— Ce spun este adevărat, zise extraterestrul.

Extraterestrul privi cum trupul băiatului începea să se îndrepte, datorită faptului că energia, nemaifiind suprimată de „disperare”, începea să-l animeze.

— S-a făcut, explică extraterestrul, fără uciderea... pe care nici tu, nici eu... nu ne-o putem permite.

— O vor lăsa să trăiască?

— Da.

— Eşti sigur?

— Eu nu mint... în legătură cu ceea ce fac.

Băiatul se holba din nou la extraterestru.

— O să-ţi dau banii, spuse el.

— Nu, spuse extraterestrul. Nu este... nevoie.

Băiatul se mai holbă o clipă, apoi, în mod ciudat, începu să se mişte.

Extraterestrul privi, curios. Băiatul păşi spre el, deşi extraterestrul nu avea nici cea mai mică idee de ce făcea asta. Poate era un obicei uman, un „sentimentalism”, iar băiatul, cu toate că se temea, s-a gândit că trebuie să o facă.

Când ajunse lângă extraterestru, băiatul întinse o mână nesigură, atinse uşor umărul antalouzului – o dată, de două ori –, după care, în mod remarcabil, mâna coborâ spre braţul vătămat al extraterestrului.

Extraterestrul era uimit. Această atingere era un gest antalouan.

Nu este un băiat ca toţi ceilalţi, gândi extraterestrul. Nu era pur şi simplu vorba despre inteligenţa băiatului – indiferent cum s-ar fi putut măsura aceasta – sau despre înţelegerea sa faţă de antalouzi. Era altceva – ceva ce extraterestrul recunoscu.

Ceva de care au nevoie toţi ucigaşii...

Gestul antalouan făcut de băiat însemna „obligaţie faţă de sânge”, deşi nu fusese însoţit de scoaterea lentă din teacă a demoor-ului. Băiatul făcuse o alegere bună.

— Mulţumesc, spunea băiatul, şi extraterestrul ştiu că acesta repetase înainte şi atingerea şi cuvântul.

Chiar şi numai gândul îl făcuse să se teamă, dar repetase până când frica nu îl mai stăpânise.

Făcu câţiva paşi înapoi, tremura şi nu reuşea să se oprească şi spuse:

— Mai ţii legătura cu grupul tău?

— Nu, răspunse extraterestrul, fără a fi surprins de întrebare. Băiatul nu îl mai surprindea cu nimic. A fost o decizie... luată fără regrete. Mulţi antalouzi au luat decizia asta. Munca mea... reprezintă o piedică... înţelegi...

Băiatul încuviinţă din cap, gest care însemna că înţelege.

După aceea, băiatul spuse:

— Cum este să ucizi?

Extraterestrul ştia că aceasta era întrebarea pe care băiatul

voia cel mai mult să o pună. Vocea îi era însufleţită, nu se mai temea. Răspunsul extraterestrului veni simplu:

— Este deopotrivă... mai mult şi mai puţin... decât îţi imaginezi.

Băiatul pe nume Kim Tuckey-Yatsen stătea în pragul uşii de la cămăruţa unde dormea şi învăţa, ascultând ceea ce bărbatul le spunea mamei şi tatălui său. Bărbatul nu se uitase deloc la burta umflată a mamei sale. Spusese simplu:

— În cazul vostru s-a făcut o excepţie, familie Tuckey-Yatsen. Aveţi permisiunea să continuaţi aducerea pe lume a femelei încă nenăscute. În trei săptămâni veţi primi confirmarea pentru Dreptul la al Patrulea Membru al Familiei. Orice întrebare va fi adresată către BuPopCon, Districtul al Şaptelea, la numărul de net de pe acest card.

După plecarea bărbatului, mama sa plânse de bucurie, în braţele tatălui său. Când băiatul se duse spre ei, îl îmbrăţişară şi pe el. Erau acum trei, îmbrăţişaţi, iar în curând vor fi patru. Asta era tot ce conta. Părinţii lui erau oameni buni. Riscaseră pentru el, iar el îi iubea. Conta şi asta, ştia.

În noaptea aceea o visă din nou. Numele ei era Kiara. În vis, semăna puţin cu sora lui Siddo, care stătea două etaje mai jos. Fiicele ar trebui să semene cu mamele lor, nu-i aşa? În visul lui, cei patru se îmbrăţişau, erau mai multe camere, mai mari.

Când băiatul avea şaptesprezece ani, iar sora lui cinci şi împărţeau aceeaşi cameră, ca frate şi soră, sosi un cufăr de pe Romah, una dintre lumile mutilate de război ale Pleiadelor. Presurizat şi deformat, micul container din aliaj avea pe el ştampilele vămilor din patru camere ermetice, fusese deschis de cel puţin şapte ori în trecerea lui şi mirosea. Fusese dezinfectat, da, explicase curierul USPUS care îl livrase. Fusese ţinut un an în carantină şi era cât pe ce să nu mai ajungă, date fiind împrejurările.

Iniţial, băiatul nu a ştiut la ce se referă curierul.

Cufărul conţinea mai multe lucruri, explicase femeia. Un craniu mic, şlefuit, al unui carnivor care nu era de pe Terra. O bucată de metal cosmic, topit în forma unui boboc de floare. Două inele de piatră şlefuită, care înţepau la atingere. Un dispozitiv străvechi, despre care băiatul urma să descopere că

era un aparat de transmisiune din generaţia a treia, fără aer, folosit de Gar-Betti. O spirală făcută din păr de animal şi răşină, despre care află că era un instrument muzical rar, de pe Hoggun VI. Şi multe alte mărunţişuri, printre care vederea cu Izvorul Pacific, pe care băiatul i-o dăduse extraterestrului.

Familia primi mai târziu o înştiinţare oficială referitoare la cei 300 000 de interi depuşi pe numele băiatului în staţia bancară neutră din HiVerks, la depozitul de arme specializate, pe care puţini le înţelegeau, care fuseseră plasate în grijă permanentă pe Titan, de asemenea pe numele lui şi la voucherul de călătorie în afara lumii, achiziţionat pentru băiat spre a-l folosi atunci când va avea vârsta necesară.

Deşi nu semăna cu niciun testament scris pe Pământ, era cu adevărat un testament, unul pe care antalouzii îl numeau „carnaţie testamentară”. Faptul că fusese înregistrat pe culoarul unei încăperi ermetice cu puţin timp înainte de moartea violentă a extraterestrului pe o lume numită Glory nu diminua cu nimic autoritatea sa legală.

Deşi băiatul a încercat să le explice, părinţii acestuia nu au înţeles şi mult timp nu a avut nicio importanţă. Cu banii respectivi au cumpărat cinci camere în sectorul de nord-est al oraşului, o slujbă mai bună pentru mama lui, îngrijire mai bună pentru autoimunităţile tatălui său, mai multă educaţie tehnică pentru băiat şi toată mâncarea şi hainele de care aveau nevoie; iar în prezent (dar numai atât) aceste lucruri contau pentru el mai mult decât marea lună a lui Saturn şi minunatele arme care îl aşteptau răbdătoare acolo.

NOTA

Avem aici o privire asupra complexei şi surprinzătoarei relaţii născute între un tânăr şi un necruţător asasin extraterestru, care demonstrează cum o opinie sau un sentiment comun te poate apropia mai puternic decât o legătură de sânge.

Bruce McAllister a publicat prima sa povestire în 1963, la vârsta de şaptesprezece ani (povestirea fusese scrisă pe când avea doar cincisprezece). De atunci, cu doar câteva povestiri şi

romane, a reuşit să se impună ca fiind unul dintre cei mai respectaţi scriitori din domeniu. Cele peste şaptezeci de povestiri ale sale au apărut în majoritatea celor mai bine cotate reviste şi antologii ale anilor 1970, 1980 şi 1990, cum ar fi *Omni, In the Field of Fire* şi *Alien Sex.* Primul său roman, *Humanity Prime,* a făcut parte din seria Ace Specials, iar romanul *Dream Baby* a fost unul dintre cele mai apreciate romane ale anilor '80. După ce a stat mai mult de un deceniu departe de scris, a redevenit din fericire activ, având numeroase apariţii în revistele: *Asimov's Science Fiction, The Magazine of Fantasy and Science Fiction, Sci Fiction, Aeon* etc. În 2007, a publicat volumul de povestiri *The Girl Who Loved Animals And Other Stories.* McAllister trăieşte în Redlands, California..

[Originally published in „*Asimov's Science Fiction*", February 2006. În româneşte povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 5,* Nemira 2010]